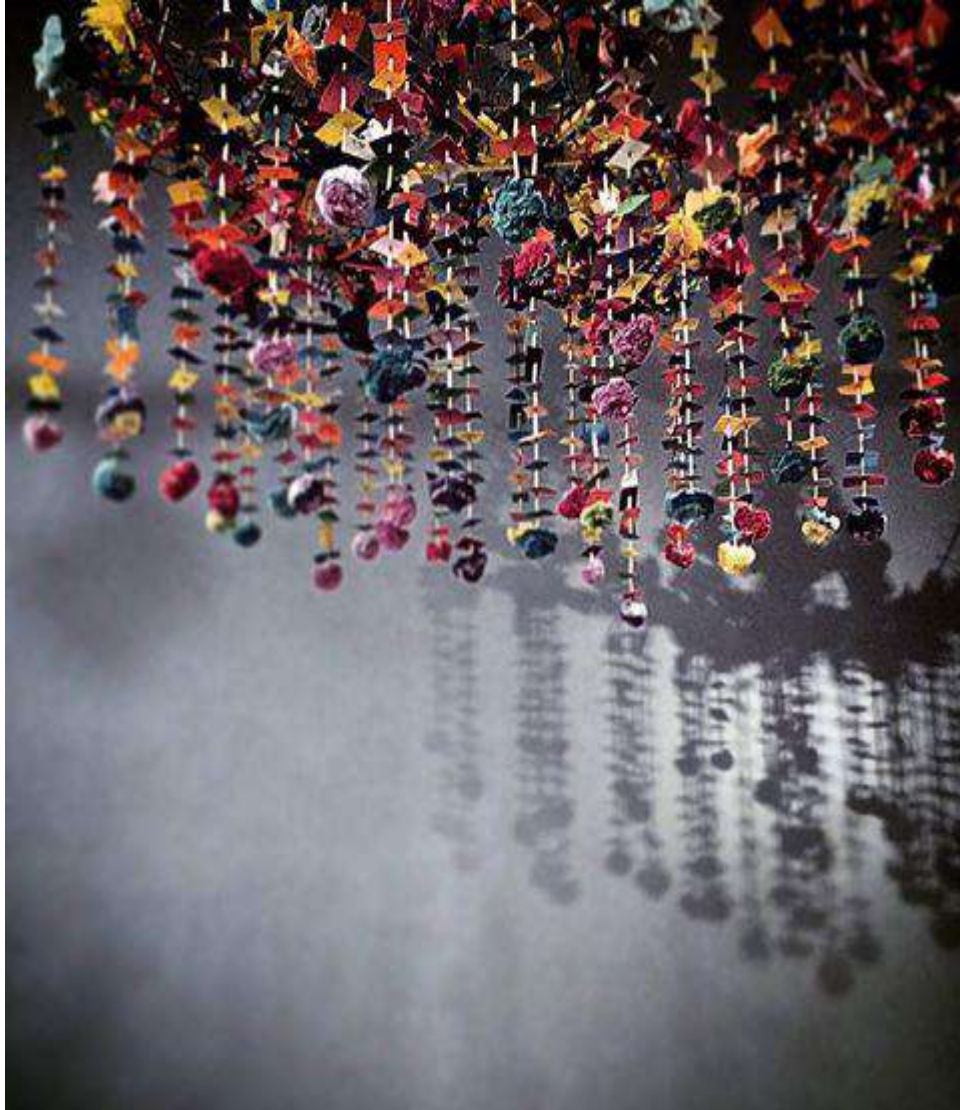

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΗΣ ΛΟΥΚΙΑΣ

ΑΡΓΥΡΩ ΒΩΒΟΥ

© Copyright

2019

argirovovou@gmail.com

ΑΡΓΥΡΩ ΒΩΒΟΥ

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6981120445

Email: argironovou@gmail.com

Το θεατρικό έργο *Το Μεγάλο Κατόρθωμα της Λουκίας* της Αργυρώς Βώβου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Στην περίπτωση που κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

ΧΩΡΟΣ: Δωμάτια με πόρτες.

ΧΡΟΝΟΣ: Δεν έχει σημασία.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Η Πρώτη Δίδυμη

Η Δεύτερη Δίδυμη

Άγνωστη

Μεγάλος Άσπρος Σκύλος

Ρούλα

Διάσημη

Φωνή Κορνήλιου Κορνηλίου

Γυναίκα μέσα στο πάτωμα

Ηλίθιος

Άννα

Φωνές στο τηλεοπτικό πρόγραμμα

Μαρίνα

Ίωνας

Αντιγόνη

Αντώνης

Γιατρός με κρυμμένο πρόσωπο

Νοσοκόμα

Μητέρα της Λουκίας

Λουκία

Γκρι κουτάβι

Τουρίστας

Περαστικός

Νοσοκόμος

Περίληψη:

Ο μεγάλος άσπρος σκύλος της Λουκίας ξέφυγε από τη Λουκία και σκότωσε τον σκύλο της Άγνωστης. Η Άγνωστη ψάχνει να βρει τη Λουκία για να της δώσει τον σκύλο της πίσω. Η Άγνωστη δε γνωρίζει σε ποιο από όλα τα διαμερίσματα της πολυκατοικίας που βρίσκεται στην οδό Λεβοθυροξίνης 62 ζει η Λουκία και έτσι χτυπάει τις πόρτες όλων των διαμερισμάτων προκειμένου να τη βρει και να της επιστρέψει το σκύλο της.

1

¹ The Invention of Life, 1928, René Magritte

ΙΣΟΓΕΙΟ

(Δυο μικρά δίδυμα κορίτσια βαριεστημένα και μόνα μέσα στο σαλόνι ενός διαμερίσματος)

Η Πρώτη Δίδυμη: Αν ξαναχρειαστεί να δω τη διαδρομή από το σπίτι στο σχολείο και από το σχολείο στο σπίτι, θα πεθάνω.

Η Δεύτερη Δίδυμη: Τότε θα πεθάνεις αύριο.

Η Πρώτη Δίδυμη: Ακριβώς.

Η Δεύτερη Δίδυμη: Μα αύριο είναι Τρίτη.

Η Πρώτη Δίδυμη: Πολύ σωστά.

Η Δεύτερη Δίδυμη: Η Τρίτη δε μου φαίνεται και πολύ ενδιαφέρουσα μέρα για να πεθάνει κανείς. Στη θέση σου θα αποφάσιζα να πεθάνω Σάββατο.

Η Πρώτη Δίδυμη: Αφού το Σάββατο δεν έχουμε σχολείο.

Η Δεύτερη Δίδυμη: Ε, και;

Η Πρώτη Δίδυμη: Ο λόγος που θέλω να πεθάνω είναι επειδή δεν θα αντέξω να δω ξανά τη διαδρομή από το σπίτι μας για το σχολείο και το αντίστροφο.

Η Δεύτερη Δίδυμη: Και γιατί να πεθάνεις δηλαδή;

Η Πρώτη Δίδυμη: Γιατί η διαδρομή αυτή είναι τόσο αγχωτική και μίζερη που ο θάνατος μοιάζει με όαση.

Η Δεύτερη Δίδυμη: Μπορείς να ζήσεις χωρίς να χρειαστεί να δεις ξανά αυτήν την τόσο αγχωτική και δυσάρεστη διαδρομή.

Η Πρώτη Δίδυμη: Μα πώς;

Η Δεύτερη Δίδυμη: Μπορώ απλά να σε τυφλώσω.

Η Πρώτη Δίδυμη: Θα το έκανες αυτό για εμένα;

Η Δεύτερη Δίδυμη: Γιατί όχι;

Η Πρώτη Δίδυμη: Τέλεια! Μη χάνεις καιρό, βγάλε μου τα μάτια πριν επιστρέψει η μαμά.

Η Δεύτερη Δίδυμη: Ναι αλλά πώς να σου τα βγάλω;

Η Πρώτη Δίδυμη: Με το πιρούνι.

Η Δεύτερη Δίδυμη: Με αυτό που έφαγες τα μακαρόνια; Αηδία.

Η Πρώτη Δίδυμη: Πάρε το δικό σου πιρούνι να μη σιχαίνεσαι.

Η Δεύτερη Δίδυμη: Καλά τα λες. Λοιπόν, μην κουνηθείς, θα ξεκινήσω από το δεξί μάτι.

Η Πρώτη Δίδυμη: Εντάξει.

(Η Πρώτη Δίδυμη κλείνει τα μάτια της και περιμένει)

Η Δεύτερη Δίδυμη: Άνοιξε τα μάτια σου. Πώς μπορώ να σου βγάλω τα μάτια όταν τα έχεις κλειστά;

(ακούγεται χτύπημα στην πόρτα)

Η Δεύτερη Δίδυμη: Ποιος να ναι;

Η Πρώτη Δίδυμη: Δεν μας νοιάζει, δεν ανοίγουμε σε αγνώστους.

(Η Δεύτερη Δίδυμη κατευθύνεται προς την πόρτα και κοιτάζει από το ματάκι)

Η Δεύτερη Δίδυμη: Από το μάτι βλέπω ότι είναι μια γυναίκα και κρατάει μια αρκούδα.

Η Πρώτη Δίδυμη: Ψέματα.

Η Δεύτερη Δίδυμη: Ανοίγω να δεις και με τα μάτια σου.

Η Πρώτη Δίδυμη: Ναι!

(Η Δεύτερη Δίδυμη ανοίγει την πόρτα. Στην πόρτα στέκεται μια γυναίκα άγνωστη μαζί με έναν μεγάλο άσπρο σκύλο.)

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Γεια σου. Μήπως το όνομα σου είναι Λουκία;

Η Δεύτερη Δίδυμη: Όχι.

Η Πρώτη Δίδυμη: Ούτε και εμένα και δε σου λέμε τα ονόματα μας γιατί δε μιλάμε σε αγνώστους.

Η Δεύτερη Δίδυμη: Ναι, δε μιλάμε σε αγνώστους εμείς.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Εντάξει. Αντίο παιδιά.

(Η Δεύτερη Δίδυμη κλείνει την πόρτα με δύναμη και χοροπηδάει για να τραβήξει και το σύρτη.)

Η Πρώτη Δίδυμη: Ποια ήταν αυτή;

Η Δεύτερη Δίδυμη: Πού θες να ξέρω;

Η Πρώτη Δίδυμη: Πολύ μεγάλος ο σκύλος της.

Η Δεύτερη Δίδυμη: Ναι, εγώ νόμιζα ότι ήταν αρκούδα.

Η Πρώτη Δίδυμη: Από το μάτι της πόρτας φαίνονται όλα αλλιώς.

Η Δεύτερη Δίδυμη: Ναι. Βαριέμαι εσύ;

Η Πρώτη Δίδυμη: Και εγώ.

Η Δεύτερη Δίδυμη: Θες να ψάξουμε στο διαδίκτυο βίντεο με μεγάλα σκυλιά και κουτάβια;

Η Πρώτη Δίδυμη: Να ψάξουμε και για ράτσες που μοιάζουν με αρκούδες.

Η Δεύτερη Δίδυμη: Οκ.

ΠΡΩΤΟΣ ΟΡΟΦΟΣ

(Μια γυναίκα περίπου 60 ετών και ας μην της φαίνεται, που την λένε Ρούλα και στο παρελθόν είχε υπάρξει δασκάλα. Στο διαμέρισμα υπάρχει ένα τραπέζι πάνω στο οποίο υπάρχουν δεκάδες κούκλες τοποθετημένες με τρόπο τέτοιο που μοιάζουν να κάθονται. Το τζάκι του σπιτιού είναι αναμμένο και ας μην κάνει κρύο.)

Ρούλα: Συγγνώμη που άργησα παιδάκια. Είχε κίνηση στο δρόμο. Υποφέρω και από τρομερές ημικρανίες που οφείλονται στο ότι δεν κοιμάμαι καλά τα βράδια γιατί αυτοί που μένουν στο παραπάνω διαμέρισμα από εμένα τσακώνονται και φωνάζουν ενώ η γυναίκα που μένει ακριβώς πάνω από εμένα σέρνεται και κάνει φασαρία μετά τα μεσάνυχτα σαν τους βρωμερούς αρουραίους στον υπόγειο σιδηρόδρομο. Τι είπατε; Α, κατάλαβα.

(Η Ρούλα βγάζει από την τσάντα της μια χτένα και αρχίζει να χτενίζει τα μαλλιά της)

Ρούλα: Γιατί δε μιλάτε; Άλλες φορές όλο μου μιλάτε. Σήμερα όχι; Γιατί με κοιτάτε έτσι; Γιατί χαμογελάτε;

(Παύση)

Ρούλα: Α, τώρα κατάλαβα. Μα πώς δεν το πρόσεξα νωρίτερα, είδατε η αφηρημάδα καμιά φορά. Ξέχασα να φορέσω παπούτσια! Να γιατί. Ναι. Λοιπόν. Σταματήστε να γελάτε! Παπούτσια ξέχασα να φορέσω, δε σταμάτησε να γυρίζει και η γη!

(ακούγεται ένα μπαμ στο παράθυρο και το παράθυρο γεμίζει αίμα)

Ρούλα: Θεέ και Κύριε. Μη φοβάστε. Όχι πανικός. Όχι πανικός. Μη φοβάστε παιδάκια. Πάω να δω αμέσως τι ήταν αυτό που ακούστηκε.

(κατευθύνεται προς το τζάμι του παραθύρου)

Ρούλα: Θεέ και Κύριε! Ένα μικρό πουλάκι! Ήταν ένα μικρό πουλάκι. Μάλλον νόμιζε ότι το παράθυρο της τάξης μας δεν έχει τζάμι και ήθελε να μπει. (ξεκινά να κλαίει) Είναι πεθαμένο. Ήθελε να μπει στην τάξη μας αλλά δεν είδε πως το παράθυρο μας έχει τζάμι. Ίσως δεν έπρεπε να το είχα καθαρίσει. (εξακολουθεί να κλαίει αυτή τη φορά με λυγμούς μέχρι που σταματάει απότομα.) Τα παράθυρα έχουν τζάμια. (πολύ σοβαρός τόνος) Αυτό παιδιά μου είναι ένα μεγάλο μάθημα. (Τους χαμογελά)

(Παύση)

Ρούλα: Μια καραμελίτσα είναι ο,τι πρέπει για να συνέλθουμε από αυτό το ατυχές και θλιβερό περιστατικό. (καταπίνει 4 χάπια) Και λίγο νερό για να καθαρίσει η ψυχή και τα σωθικά μας. (Πίνει νερό. Τους χαμογελά και σοβαρεύει απότομα.) Και τώρα παιδάκια πριν προχωρήσουμε στην ύλη μας...Ω! Πόπη, Πόπη, Πόπη! Σήκωσες χέρι. Θεσ να μας πεις κάτι; (κατευθύνεται προς τις κούκλες αρπάζει μια την κουνάει και ξεκινά να μιλάει με παιδική ψιλή φωνή)

Ρούλα που παριστάνει ότι είναι η μικρή μαθήτριά Πόπη: Κυρία θα ήθελα να μου πείτε ποια είναι η σημασία της λέξης «οιωνός».

Ρούλα: Ο οιωνός είναι ένα πουλάκι που οι αρχαίοι πρόγονοι μας το χρησιμοποιούσαν για να προβλέπουν το μέλλον.

Ρούλα που παριστάνει ότι είναι η μικρή μαθήτρια Πόπη: Εμένα αλλιώς μου το είχε εξηγήσει ο παππούς μου.

Ρούλα: Μάλιστα. Δηλαδή πώς στο έχει εξηγήσει ο παππούς σου μικρή Πόπη;

Ρούλα που παριστάνει ότι είναι η μικρή μαθήτρια Πόπη: Ότι ο οιδώνος είναι ένα σαρκοφάγο όρνεο που έρχεται στο παράθυρο και σου λέει μυστικά για το μέλλον σου και πώς άμα το αγνοήσεις στέλνει μικρά πουλάκια να σου σπάσουν το παράθυρο για να μπει μέσα και να σου φάει τα σωθικά.

Ρούλα: Ανοησίες.

Ρούλα που παριστάνει ότι είναι η μικρή μαθήτρια Πόπη: Ο παππούς μου δε έλεγε ανοησίες. Ο παππούς μου ήταν σοφός και φωτισμένος άνθρωπος. Όχι σαν εσάς. Όταν πέθανε ο παππούς μου ήρθαν πολλοί άνθρωποι στην κηδεία του στην δικιά σας δε νομίζω να έρθει κανείς αφού δεν έχετε φίλους ούτε οικογένεια ούτε κανέναν πια γιατί μετά από αυτό που κάνατε είστε αποτυχημένη και δεν σας αγαπά κανείς κυρία Ρούλα.

Ρούλα: Τι; Τι έκανα εγώ δηλαδή;

Ρούλα που παριστάνει ότι είναι η μικρή μαθήτρια Πόπη: Ελάτε τώρα κυρία Ρούλα. Όλοι ξέρουμε τι κάνατε και γιατί σας αφαίρεσαν την άδεια. Όλοι ξέρουμε.

Ρούλα που παριστάνει ότι είναι κάποιος μαθητής με χοντρή προεφηβική φωνή: Ναι, όλοι ξέρουμε, εμένα ο αδερφός μου που είναι στο πανεπιστήμιο τώρα μου είχε πει ότι το 2006 εσείς κυρία είχατε κάνει....

Ρούλα: ΣΚΑΣΜΟΣ!!!

(Παύση)

Ρούλα που παριστάνει ότι είναι η μικρή μαθήτρια Πόπη: Όλοι ξέρουμε.

Ρούλα που παριστάνει ότι είναι 5-6 μαθητές μαζεμένοι: Ναι, όλοι το ξέρουμε αυτό!

Ρούλα που παριστάνει ότι είναι πολλοί μαθητές μαζεμένοι μαζί: Όλοι ξέρουμε!

Ρούλα: Σταματήστε. Σκασμός τώρα. Μόνο εγώ θα μιλάω. Όσο για εσένα μικρή Πόπη που μου χάλασες το μάθημα πέρασε έξω να πας να βρεις τον παππού σου. (πετάει την κούκλα που την χρησιμοποιούσε για να παριστάνει την μικρή μαθήτριά Πόπη μέσα στο τζάκι)

Ρούλα: Και τώρα παιδάκια πριν προχωρήσουμε στην ύλη μας θα κάνω μια ερώτηση σχετική με όσα κάναμε χθες. Στην ερώτηση καλείστε να απαντήσετε όλοι. Είναι ένα γραπτό τεστάκι αυτό παιδάκια. Λοιπόν. Βγάλτε μια κόλλα χαρτί. Ωραία. Η ερώτηση είναι η εξής: «Ποια είναι τα όρια της επανάστασης;» Επαναλαμβάνω και για όσους δεν άκουσαν: «Ποια είναι τα όρια της επανάστασης;» Το «ο» στο όρια είναι με όμικρον και όχι με ωμέγα μικρέ. Η λέξη «όριο» δεν έχει καμία σχέση με τη λέξη «ώρα». Έχετε 4 λεπτά.

(Παύση)

Ρούλα: Ένα λεπτό, Δύο. Τρία. Τέσσερα. Ντριν, ντριν, ντριν, ντριν! Τέλος χρόνου. Μαζεύω κόλλες. Τι; Ποίος το είπε αυτό; Άκουσα καλά παιδάκια; Δεν είναι δική μου δουλειά αυτό. Δεν μπορώ να αγγίξω το νεκρό πουλάκι. Το νεκρό πουλάκι είναι γεμάτο μικρόβια. Όλα τα πράγματα που πεθαίνουν έχουν μικρόβια. Εσείς είστε μικρά. Δεν ξέρετε από θάνατο. Έχετε άγνοια κινδύνου. Υπήρχε κάποτε ένα παιδάκι που το μάλωσα πολύ και το έβγαλα έξω από την τάξη και αυτό ξέρετε τι έκανε; Φυσικά και ξέρετε. Πήγε και ανέβηκε στη σκεπή του σχολείου και από εκεί γλίστρησε και έπεσε και πέθανε.

Ρούλα που παριστάνει ότι είναι μαθητής με χοντρή προεφηβική φωνή: Δεν έπεσε, αυτοκτόνησε επειδή ήσασταν κακιά και αυστηρή μαζί του. Όλοι το ξέρουν αυτό.

(Η Ρούλα πλησιάζει το τραπέζι που είναι τοποθετημένες οι κούκλες. Το κοιτάζει σιωπηλή και δίχως να ανοιγοκλείνει τα μάτια της. Πιάνει τα πόδια του τραπέζιού και ξεκινά να κουνά το τραπέζι.)

Ρούλα: ΣΕΙΣΜΟΣ! ΣΕΙΣΜΟΣ! Παιδάκια γίνεται σεισμός. Μπείτε όλοι κάτω από τα θρανία σας γρήγορα.

(**Η Ρούλα μπαίνει κάτω από το τραπέζι που είναι τοποθετημένες οι κούκλες και συνεχίζει να το κουνάει.**)

Ρούλα: Θεέ και Κύριε. Αυτός ο σεισμός έχει μεγάλη διάρκεια. Σεισμός είναι όταν, σε πλανήτες όπως η Γη μας που ο φλοιός τους είναι στέρεος η απότομη ανατάραξη της επιφάνειας γίνεται ιδιαίτερα αισθητή. Και έτσι οι άνθρωποι κουνιούνται όπως κουνιούνται τα δόντια σας.

(**Παύση**)

Ρούλα: Σταμάτησε. Ξέρετε τι; Νομίζω πως θα ήταν καλύτερα σήμερα αν πηγαίναμε όλοι μαζί μια εκδρομή. Ένας – Ένας παρακαλώ.

(**Πίνει 6 χάπια και ανοίγει το παράθυρο που ακόμη έχει το αίμα του μικρού πουλιού.**)

Ρούλα: Μιχαέλα (πετά μια κούκλα από το παράθυρο) Χριστίνα, Φωτεινή και Ιωάννα (πετάει τρεις κούκλες από το παράθυρο) Βλαδίμηρος, Κωνσταντίνος, Ελένη, Μαριάννα, Έφη! (πετάει 5 κούκλες από το παράθυρο) Στάθης και Χαράλαμπος, Πέτρος και Ισμήνη, Αθανασία και...

(**Χτυπάει το κουδούνι της πόρτας**)

Ρούλα: Διάλειμμα! (πετάει στον αέρα όλες τις κούκλες που είχε στην αγκαλιά της και ετοιμαζόταν να τις πετάξει από το παράθυρο)

(**Η Ρούλα ανοίγει την πόρτα και βλέπει την Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο που νωρίτερα είχε χτυπήσει το κουδούνι του ισογείου.**)

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Γεια σας.

Ρούλα: Γεια σας;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Μήπως το όνομα σας είναι Λουκία;

Ρούλα: Μα τι ερώτηση είναι αυτή; Όχι. Το όνομα μου είναι Ρούλα. Το λέει και το κουδούνι άλλωστε: «ΚΥΡΙΑ ΡΟΥΛΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ» κοινώς δασκάλα.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Μήπως τότε υπάρχει κάποια Λουκία σε αυτό το σπίτι; Η αδερφή σας; Η κόρη σας μήπως;

Ρούλα: Όχι. Μένω μονίμως μόνη μου στη μονοκατοικία μου.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Μα, σε πολυκατοικία δεν είμαστε;

Ρούλα: Σας παρακαλώ Δεσποινίς! Ήρθατε εδώ μέσα να μου πείτε ότι είμαστε σε πολυκατοικία. Τι το περάσατε εδώ πέρα; Μπαίνετε βραδιάτικα στο σπίτι του κόσμου και κάνετε ερωτήσεις;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Εντάξει, με συγχωρείτε για την ενόχληση..

Ρούλα: Αλίμονο γλυκιά μου. Μα τι ωραίο σκυλάκι που είναι αυτό; Κάποτε είχα και εγώ ένα. Το όνομα του ήταν ΜΙΑΟΥ. Το αγαπούσα σαν παιδί μου ασχέτως με αυτά που λένε μερικοί.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Τι λένε μερικοί;

Ρούλα: Πολλά λένε. Τώρα όμως πρέπει να φύγω και για να φύγω πρέπει και εσείς να φύγετε από την πόρτα μου. Φεύγω!

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Πού πάτε;

Ρούλα: Μα στο σχολείο φυσικά.

(Η πόρτα του διαμερίσματος κλείνει.)

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΟΡΟΦΟΣ

(Μια γυναίκα περίπου 30 ετών μιλά στον καθρέφτη της. Είναι αρκετά διάσημη. Ακούγεται μουσική διαλογισμού.)

Διάσημη: Να αθλείσαι. Να εμπλουτίσεις τη διατροφή σου με φρούτα, χυμούς, λαχανικά και πολύ νερό. Να φοράς καπέλα. Κανείς δεν μπορεί να αντισταθεί σε μια γυναίκα που φοράει καπέλο. Να φοράς λεπτά και αεράτα υφάσματα. Να φοράς αξεσουάρ που θυμίζουν τη θάλασσα. Πρέπει όλοι να ξέρουν πόσο ελεύθερη είσαι.

(Χτενίζει τα μαλλιά της. Ξαφνικά χτυπά το τηλέφωνο. Δεν φαίνεται να την ενδιαφέρει και πολύ.)

Φωνή Διάσημης [Ηχογραφημένο Μήνυμα Τηλεφωνητή] : «Ο Ιούλιος είναι ένας ξένοιαστος μήνας. Τον Ιούλιο αναλαμβάνω δράση. Με έχει πιάσει η καταναλωτική μου μανία ενώ η κοινωνικότητα μου κορυφώνεται. Για το λόγο αυτό αντί να με ενοχλείτε αφήστε μου μήνυμα. Μπιπ.»

(μπιπ)

Φωνή: Κορνήλιος Κορνηλίου εδώ. Σήκωσε το τηλέφωνο, ξέρω ότι είσαι εκεί. Άντε. Άντε. Άντε. Καλά, εντάξει. Όπως νομίζεις. Σε ενημερώνω ότι ο τίτλος έκλεισε και τελικά αποφασίστηκε να είναι «Μπανάνες». Πόσο ειρωνικό μετά από αυτό που έγινε στην Άνδρο με τον Κριό εκείνο το καλοκαίρι; Ξέρεις εσύ. Μουσίτσα. Πάρε με πίσω όταν μπορέσεις.

(Η Διάσημη φαίνεται να ανησυχεί. Κλείνει τις κουρτίνες και τη μουσική διαλογισμού. Τραβάει το τραπέζι και σηκώνει τη μοκέτα. Υπάρχει μια πόρτα στο πάτωμα. Την ανοίγει.)

Διάσημη: Ξύπνα! Ξύπνα ηλίθια.

(Πετάει μια κανάτα νερό μέσα στο άνοιγμα. Ακούγεται μια υπόκωφη γυναικεία κραυγή και βρισιές. Είναι αντιληπτό πως υπάρχει μια γυναίκα μέσα στο πάτωμα την οποία όμως δε βλέπουμε ακόμα.)

Γυναίκα μέσα στο πάτωμα: Τι είναι;

Διάσημη: Δεν ακούς που σε φωνάζω; Τώρα τελευταία μόνο να κοιμάσαι ξέρεις.

Γυναίκα μέσα στο πάτωμα: Και τι άλλο να κάνω; Ούτε ξέρω πόσο καιρό με έχεις κλείσει εδώ μέσα.

Διάσημη: Από το Σεπτέμβριο της χρονιάς που θυμάσαι.

Γυναίκα μέσα στο πάτωμα: Και τώρα τι χρονιά έχουμε;

Διάσημη: Σιγά μη σου πω.

Γυναίκα μέσα στο πάτωμα: Έχουν περάσει πάνω από 5 χρόνια;

Διάσημη: Γιατί ρωτάς; Για να σου πω αν ζει ακόμη ο άρρωστος μπαμπάς σου;

Γυναίκα μέσα στο πάτωμα: Ζει;

Διάσημη: Λογικά ναι.

Γυναίκα μέσα στο πάτωμα: Είναι καλά στην υγεία του;

Διάσημη: Δεν ξέρω. Δεν έχουμε επαφές.

(Δεν το ακούμε ούτε το βλέπουμε αλλά η Γυναίκα μέσα στο πάτωμα κλαίει)

Διάσημη: Γιατί κλαίς; Εδώ δε μιλάω με τους δικούς μου γονείς. Θα μιλάω με τους δικούς σου;

Γυναίκα μέσα στο πάτωμα: Όταν είχαμε μάθει ότι είναι άρρωστος του είχα πει να μην φοβάται. Είχα υποσχεθεί πως θα τον βοηθούσα και ότι εγώ θα πλήρωνα για όλα. Είχα συγκεντρώσει αρκετά χρήματα. Πού πήγαν αυτά τα λεφτά;

Διάσημη: Στα βυζιά μου.

(Παύση)

Διάσημη: Μη με κοιτάς έτσι. Εσύ έβαλες πρώτη ψεύτικα. Τα δικά μου ήταν πολύ μικρά για να πείσουν για δικά σου. Τι; Νομίζεις κανένας δεν θα το πρόσεχε; Το μόνο που πρόσεχαν σε εσένα ήταν αυτό. Και ο άντρας σου. Τι μαλάκας που ήταν αυτός. Ούτε που κατάλαβε με τι κοιμάται δίπλα του. Αλλά τι περιμένεις από έναν ντοκιμαντερίστα που είναι σεξουαλικά ανίκανος; Για αυτό τον χώρισα. Αλήθεια, γιατί τον παντρεύτηκες αυτόν;

Γυναίκα μέσα στο πάτωμα: Ποτέ δεν τον αγάπησα.

Διάσημη: Ούτε αυτός εσένα.

Γυναίκα μέσα στο πάτωμα: Δηλαδή δεν παρατήρησε ποτέ του τίποτα;

Διάσημη: Τίποτα. Και να σκεφτείς ότι όταν ξεκίνησα να μένω στο σπίτι σας δεν είχα κάνει ούτε ρινοπλαστική ακόμα. Λογικά νόμιζε ότι έχει παντρευτεί τον Πινόκιο. Τι με κοιτάς; Ξέρω για τη μύτη μου. Δεν πέτυχε.

Γυναίκα μέσα στο πάτωμα: Δεν είμαι σίγουρη. Είναι λίγο σκοτεινά εκεί που είναι το κεφάλι σου τώρα.

Διάσημη: Μια χαρά φως έχουμε εδώ. Μάλλον εσύ τα βλέπεις σκοτεινά. Θα φταίει ο ίκτερος. Δεν είναι και ο,τι καλύτερο να έχεις τόσα χρόνια να δεις το φως του ήλιου. Αυτά τα σκισμένα χαρτιά εκεί κάτω τι είναι;

Ακόμα να γράψεις το τραγούδι που σου ζήτησα; Πήρε τηλέφωνο ο Κορνήλιος Κορνηλίου. Ο τίτλος του δίσκου σου αποφασίστηκε να είναι «Μπανάνες». Ε! Μη με πλησιάζεις.

Γυναίκα μέσα στο πάτωμα: Θέλω να πιάσω τη μύτη σου.

Διάσημη: Πιάσε τη δική σου. Ξεπατικοτούρα της είναι. Σχεδόν. Η μύτη σου είναι μύτη μου και η μύτη μου μύτη σου.

(Παύση)

Γυναίκα μέσα στο πάτωμα: Γιατί μου το έκανες αυτό;

Διάσημη: Τι εννοείς; Εσύ μου το ζήτησες. Εσύ φταις.

Γυναίκα μέσα στο πάτωμα: Εγώ σου ζήτησα απλά να πηγαίνεις στις δημόσιες εμφανίσεις μου αντί για εμένα. Όχι να μου κλέψεις τη ζωή.

Διάσημη: Σιγά τη ζωή. Ο άρρωστος πατέρας σου και ο Κριός στην Άνδρο. Αλήθεια τι έγινε με τον Κριό στην Άνδρο;

Γυναίκα μέσα στο πάτωμα: Δεν θα σου πω τίποτα. Θέλω τη ζωή μου πίσω!

Διάσημη: Αν ήθελες να μη σου κλέψουν τη ζωή τότε να φρόντιζες να μην πάθεις κατάθλιψη. Ιδέα του Αμερικάνου ήταν αν θες να ξέρεις. Όταν του ανακοίνωσες πως μετά από την «Doll, Bees, Around» περιοδεία σου θες να σταματήσεις ενώ είχαν αποφασιστεί ήδη τόσα πολλά για εσένα, μου ζήτησε να το κάνω. Τι νόμιζες καημένη; Ότι θα καταλάβαιναν κάτι οι φίλοι σου; Ή οι θαυμαστές σου; Ή ο κόσμος γενικά; Όλοι βλέπουν αυτό που τους βολεύει να δουν και τίποτε άλλο. Για αυτούς ένα αντικείμενο είσαι. Μια πηγή εσόδων. Κανένας πραγματικά δεν σε αγαπά.

(Η Διάσημη ξεκινά να κλαίει)

Γυναίκα στο πάτωμα: Εύχομαι να με είχατε σκοτώσει.

(Η Διάσημη σταματά να κλαίει)

Διάσημη: Όχι δε γίνεται. Δεν μπορώ να γράψω όπως γράφεις εσύ. Μπορώ να αντιγράψω τα πάντα εκτός από αυτό. Μου είσαι απαραίτητη. Ο Αμερικάνος ποτέ δε ρώτησε τι απέγινες. Λογικά νομίζει ότι πέθανες. Όμως εγώ είμαι ο άνθρωπος που σε κράτησε ζωντανή. Ούτε ο άντρας

έξω από το άνοιγμα και παλεύουν. Τότε η Γυναίκα από το πάτωμα που δεν είναι πια στο πάτωμα ανεβαίνει πάνω στην Διάσημη της οποίας το κεφάλι ξεκινά να κοπανά στο πάτωμα κρατώντας την από τη μύτη.)

Διάσημη: ΠΕΣ ΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΔΡΟ!

(πρώην)Γυναίκα στο πάτωμα: Δε θα μάθεις ποτέ!

(Η Διάσημη χάνει τις αισθήσεις της και την μύτη της που με φρίκη η –πρώην- Γυναίκα στο πάτωμα συνειδητοποιεί ότι είναι στο χέρι της.)

(Παύση)

(Χτυπά το κουδούνι της πόρτας. Η –πρώην- Γυναίκα στο πάτωμα πετάει το σώμα της Διάσημης μέσα στο άνοιγμα του πατώματος. Φτύνει αίμα μέσα στο άνοιγμα και κλείνει το πορτάκι. Το κουδούνι της πόρτας χτυπά ξανά. Βάζει τη μοκέτα και το τραπέζι πάνω από το κλειστό πορτάκι. Κρύβει την μύτη της Διάσημης μέσα στο μπούστο της. Ανοίγει την πόρτα του σπιτιού.)

Άγνωστη με το Μεγάλο Σκύλο: Γεια. Μήπως σε αυτό το σπίτι ζει κάποια που ονομάζεται Λουκία;

(πρώην) Γυναίκα στο πάτωμα: Γεια. Όχι από όσο ξέρω.

Άγνωστη με το Μεγάλο Σκύλο: Εντάξει. Συγγνώμη για την ενόχληση και αντίο.

(πρώην) Γυναίκα στο πάτωμα: Μισό λεπτό, σας παρακαλώ. Μήπως μπορείτε να μου πείτε τι χρονιά έχουμε;

Άγνωστη με το Μεγάλο Σκύλο: Έχουμε την χρονιά που νομίζετε ότι έχουμε.

(πρώην) Γυναίκα στο πάτωμα: Σας ευχαριστώ.

Άγνωστη με το Μεγάλο Σκύλο: Παρακαλώ. Αντίο.

(πρώην) Γυναίκα στο πάτωμα: Ναι, αντίο. Αντίο.

(Η –πρώην- Γυναίκα στο πάτωμα κλείνει την πόρτα. Ανοίγει τις κουρτίνες και τα παράθυρα του διαμερίσματος και κοιτάζει έξω. Βγάζει την μύτη της Διάσημης από το μπούστο της και της χαμογελά. Έπειτα την πετά από το παράθυρο.)

ΤΡΙΤΟΣ ΟΡΟΦΟΣ

(Ένας άντρας και μια γυναίκα κάθονται ο ένας απέναντι από τον άλλον σε ένα τραπέζι. Η γυναίκα τρώει κάτι πράσινο. Ο άντρας όχι. Εκείνη είναι βαμμένη και ντυμένη σχεδόν επίσημα. Εκείνος όχι. Πίσω από το τραπέζι είναι στον τοίχο κολλημένη μια ζωγραφιά ενός δαγκωμένου μήλου.)

Ηλίθιος: Άννα...

Άννα: Μην μου μιλάς όταν τρώω, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Δε χρειάζεται να μου απαντήσεις σε αυτό που θα σου πω.

Άννα: Τότε δεν υπάρχει λόγος να το ακούσω, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Άννα...

Άννα: Ναι, έτσι με βάφτισαν, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Θέλω διαζύγιο.

(Παύση)

Ηλίθιος: Αποφάσισα ότι δεν πάει άλλο, το σκέφτηκα πολύ.

Άννα: Αυτό είναι το πρόβλημα σου. Μόνο να σκέφτεσαι ξέρεις. Κάτι παραγωγικό δεν έμαθες να κάνεις ποτέ, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Αυτό έχεις να πεις;

Άννα: Αυτό και τίποτε άλλο. Α και ότι επίσης δε σε παίρνει εσένα να μου ζητάς εμένα διαζύγιο. Όχι μετά από αυτό που έγινε, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Δεν στο ζητάω, στο ανακοινώνω.

(Παύση)

Άννα: Υπάρχει άλλη;

Ηλίθιος: (γελάει) Ναι γιατί αυτό είναι το πρόβλημα μεταξύ μας. Κατά τα άλλα είμαστε μια χαρά.

Άννα: Μου τα έχει πει εμένα, η δασκάλα. Ξέρω, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Ποια δασκάλα;

Άννα: Αυτή που μένει στον πρώτο, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Η κυρία εκπαιδευτικός Ρούλα; Πολύ σοβαρές και αξιόπιστες πηγές έχεις.

Άννα: Μια χαρά άνθρωπος είναι, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Και τι σου είπε; Τι ξέρεις δηλαδή;

Άννα: Για τότε με το συνέδριο, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Ποιο συνέδριο;

Άννα: Το συνέδριο που είχα πάει, ηλίθιε.

Ηλίθιος: ΠΟΙΟ ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ;

Άννα: Για μαζέψου. Τι ύφος είναι αυτό;

Ηλίθιος: Δεν άλλαξε κάτι στο ύφος μου. Ρωτάω σε ποιο συνέδριο αναφέρεσαι γιατί από τη στιγμή που εδώ και ένα χρόνο...

Άννα: Ένας χρόνος και 2 μήνες, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Ναι αυτό τέλος πάντων...

Άννα: Δεν είναι «αυτό τέλος πάντων». Πριν ένα χρόνο και 2 μήνες έγινε αυτό που έγινε, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Ωραία. Εδώ και ένα χρόνο και δυο μήνες λοιπόν, αφού έτσι σου αρέσει..

Άννα: Μου αρέσει;

Ηλίθιος: Εδώ και ένα χρόνο και δυο μήνες ο γάμος μας είναι το να κάθομαι σπίτι και να σε περιμένω να γυρίσεις από τα συνέδρια.

(Παύση. Η Άννα ξεκινά να βήχει. Μοιάζει να πνίγεται. Πανικοβάλλεται. Εκείνος τη βοηθάει να ηρεμήσει και της δίνει νερό. Εκείνη ηρεμεί.)

Άννα: Για τότε που ήμουν στο συνέδριο στην Κρήτη είπε η δασκάλα, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Τον Μάρτιο;

Άννα: Ναι, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Α. Και τι σου είπε δηλαδή η εκπαιδευτικός κυρία Ρούλα;

Άννα: Ότι την είχες φέρει εδώ μέσα, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Σοβαρά ε;

Άννα: Ναι, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Και θα την έφερνα δηλαδή μέσα στο σπίτι με το παιδί να κοιμάται στο διπλανό δωμάτιο; Για τέτοιο με έχεις;

Άννα: Γελάω, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Δε γελάς.

Άννα: Αλήθεια;

Ηλίθιος: Αν γέλαγες θα γελούσες. Δε θα χρειαζόταν να πεις ότι τάχα το κάνεις.

Άννα: Με συγχωρείς, βρε. Βλέπεις όμως, μετά από αυτό που έγινε, δεν μου είναι και εύκολο, ηλίθιε.

(Παύση)

Άννα: Τι έγινε; Δε βρίσκεις να απαντήσεις τίποτα;

Ηλίθιος: Δεν έχει νόημα.

Άννα: Λίγο πιο δυνατά, δεν άκουσα, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Λέω, ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΝΟΗΜΑ.

Άννα: Α, οκ. Και για πες, πώς τη λένε;

Ηλίθιος: Ποια;

Άννα: Τη γκόμενα σου βρε, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Άννα..σε παρακαλώ.

Άννα: Που σας αρέσει να το κάνετε; Στον καναπέ ή στο κρεβάτι μας;

Ηλίθιος: Πας καλά;

Άννα: Κατάλαβα. Στο κρεβάτι μας. Κάτι ξέρω που έχω σταματήσει να κοιμάμαι εκεί. Πότε την έφερες τελευταία φορά; Φώναζε πολύ; Ακουστήκατε; Με έκανες ρεζίλι; Το παιδί άκουσε;

Ηλίθιος: Επιτέλους πια σκάσε, βούλωσε το και μάθε να ακούς!!

(Εκείνος σηκώνεται όρθιος και γυρίζει με το χέρι του το τραπέζι ανάποδα.
Εκείνη παραμένει απαθής.)

Άννα: Ουάου, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Κομμένο το υφάκι.

Άννα: Μη φωνάζεις, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Γιατί;

Άννα: Γιατί θα ξυπνήσεις το παιδί, ηλίθιε.

(Παύση. Η Άννα ξεκινά να μαζεύει τα σπασμένα πιάτα και τα τρόφιμα από το πάτωμα.)

Άννα: Αλλά τι λέω; Πότε υπήρξες εσύ καλός πατέρας;

Ηλίθιος: Να το. Αυτό είναι. Αυτό ακριβώς που κάνεις.

Άννα: Ποιο καλέ;

Ηλίθιος: Αυτό που κάνεις τώρα.

Άννα: Τι κάνω τώρα;

Ηλίθιος: Αυτό που με κατηγορείς. Με κατηγορείς για ο,τι έγινε λες και δεν ήταν ατύχημα. Λες και τη σκότωσα.

Άννα: Δεν αντέχεις να ακούς την αλήθεια ε; Καημένε, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Την αλήθεια; Εγώ δεν αντέχω την αλήθεια;

Άννα: Εσύ. Ούτε να την ακούς, ούτε να τη ζεις. Για αυτό θες διαζύγιο, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Θεε να σου πω την αλήθεια;

Άννα: Είναι ανάγκη;

Ηλίθιος: Η αλήθεια είναι ότι εγώ είμαι αυτός που ένιωσα την κόρη μου να πεθαίνει μέσα στα χέρια μου. Δε θα μου πεις εσύ λοιπόν τι αντέχω και τι όχι. Μετά από αυτό τα αντέχω όλα. Όλα εκτός από εσένα.

Άννα: Τα έχεις ξαναπεί αυτά. Όταν τα ακούω δε νιώθω κάτι πλέον. Άλλωστε μπορεί να λες και ψέματα, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Άννα σταμάτα σε παρακαλώ.

Άννα: Γιατί;

Ηλίθιος: Γιατί έχω φτάσει στα όρια μου.

Άννα: Ε και;

Ηλίθιος: Αν συνεχίσεις θα πω και θα κάνω πράγματα τα οποία θα μετανιώσω.

Άννα: Ανίκανος, μαλθακός, άχρηστος, λίγος.

Ηλίθιος: Ήμουν ο πατέρας της.

Άννα: Τι είπες; Δεν άκουσα, ηλίθιε.

Ηλίθιος: Ήμουν ο πατέρας της.

Άννα: Α, οκ.

Ηλίθιος: Ήμουν ο πατέρας της και ο,τι και να πεις αυτό δε θα αλλάξει ποτέ.

Άννα: Εντάξει.

Ηλίθιος: Νομίζεις πως εμένα δε μου στοίχισε;

Άννα: Δεν ξέρω. Σου στοίχισε;

Ηλίθιος: Ήταν ατύχημα. Φρικτό, απρόσμενο και απαίσιο. Δεν την σκότωσα.

Άννα: ΤΟ ΞΕΡΩ ΟΤΙ ΔΕΝ ΤΗΝ ΣΚΟΤΩΣΕΣ.

Ηλίθιος: Τότε γιατί με κατηγορείς;

Άννα: Γιατί δεν την προστάτεψες. Γιατί δεν την έσωσες. Γιατί με το να μην αποτρέψεις το θάνατο της, σκότωσες εμένα και την άλλη μας κόρη και το γάμο μας, ηλίθιε.

(Παύση)

Ηλίθιος: Λοιπόν, ο μόνος τρόπος να συνεχίσω σε αυτό το γάμο είναι να ξέρω πως υπάρχει έστω μια ελπίδα να σταματήσεις να με θεωρείς υπεύθυνο για τον θάνατο της κόρης μας.

Άννα: Όχι. Καμία ελπίδα δεν υπάρχει. Δε θα σε συγχωρήσω. Επίσης θα σου δώσω το διαζύγιο σου. Όμως εμένα και το παιδί να μας ξεχάσεις.

Ηλίθιος: Να ξεχάσω το παιδί μου; Πώς να το κάνω αυτό;

Άννα: Όπως ξεχάσες και την αδερφή της εκείνη τη μέρα και έγινε ο,τι έγινε.

Ηλίθιος: Έκανα μπάνιο την μικρή. Που ήθελες να φανταστώ ότι όσο εγώ πλένω το μωρό, μέσα στην κουζίνα η κόρη μας έπαθε...

(Ήχος κουδουνιού. Η Άννα ανοίγει την πόρτα και βλέπει την Άγνωστη γυναίκα με τον Μεγάλο Άσπρο Σκύλο.)

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Γεια σας. Με συγχωρείτε για την ενόχληση. Μήπως μένει ή έμενε εδώ ποτέ κάποια Λουκία;

Άννα: Ωστε Λουκία ε; Δεν ξέρω καλύτερα να ρωτήσετε τον άντρα μου. Προσοχή όμως! Ίσως χρειαστεί να επαναλάβετε πάνω από μια φορά την ερώτησή σας γιατί ο άντρας μου είναι ηλίθιος. Τρομακτικά ηλίθιος.

(Ήχος μωρού που κλαίει. Η Άννα φεύγει προς τον ήχο.)

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Λοιπόν; Υπάρχει κάποια Λουκία εδώ;

Ηλίθιος: Όχι, λυπάμαι. Δεν υπάρχει καμία Λουκία εδώ. Αντίο.

(Ο Ηλίθιος κλείνει την πόρτα.)

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΟΡΟΦΟΣ

(Στο σαλόνι του διαμερίσματος βλέπουμε μια νεαρή γυναίκα τη Μαρίνα που βλέπει ένα τηλεοπτικό πρόγραμμα στον φορητό υπολογιστή της.)

Φωνή 1 στο τηλεοπτικό πρόγραμμα: Αυτό που δεν αντέχω με τίποτα είναι οι ψεύτικοι άνθρωποι.

Φωνή 2 στο τηλεοπτικό πρόγραμμα: Υπάρχουν άνθρωποι εδώ που δεν είναι αληθινοί; Τι εννοείς;

Φωνή 1 στο τηλεοπτικό πρόγραμμα: Ναι. Υπάρχουν ατομάκια που άλλα λένε εδώ και άλλα λένε εκεί.

Φωνή 2 στο τηλεοπτικό πρόγραμμα: Και σε ενοχλεί πολύ αυτό;

Φωνή 1 στο τηλεοπτικό πρόγραμμα: Ναι. Με ενοχλεί πολύ.

Μαρίνα: Στα τέτοια μας.

Φωνή 2 στο τηλεοπτικό πρόγραμμα: Και δηλαδή τι σκέφτεσαι να κάνεις τώρα;

Φωνή 1 στο τηλεοπτικό πρόγραμμα: Λέω να αποχωρήσω από το παιχνίδι.

Μαρίνα: Στο καλό.

Φωνή 2 στο τηλεοπτικό πρόγραμμα: Εγώ θα σου έλεγα να το ξανασκεφτείς.

Μαρίνα: Εσύ να σκάσεις.

Φωνή 1 στο τηλεοπτικό πρόγραμμα: Μετά το περιστατικό με την οδοντόβουρτσα κατάλαβα πως εγώ, εδώ δεν έχω θέση.

Φωνή 2 στο τηλεοπτικό πρόγραμμα: Τι εννοείς; Τι συνέβη με την οδοντόβουρτσα;

Φωνή 1 στο τηλεοπτικό πρόγραμμα: Κοιτάξτε να δείτε, εγώ κακοποιήθηκα...

(Το κουδούνι της πόρτας χτυπά. Την ίδια στιγμή ακούγεται και το σήμα διαφημίσεων από το τηλεοπτικό πρόγραμμα που παρακολουθεί η Μαρίνα στον φορητό υπολογιστή της. Η Μαρίνα σηκώνεται βιαστικά να ανοίξει την πόρτα αλλά σκοντάφτει στο πόδι του τραπεζιού και πέφτει ρίχνοντας και ένα μπουκάλι νερό που μέσα έχει σβησμένα τσιγάρα. Βρεγμένα τσιγάρα και στάχτη έχουν πέσει στο πάτωμα. Σηκώνεται γρήγορα και ανοίγει την πόρτα. Εκεί αντικρίζει φυσικά την Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο.)

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Καλησπέρα.

(Η Μαρίνα χαστουκίζει την Άγνωστη με τον Μεγάλο Άσπρο Σκύλο.)

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Εεεε! Γιατί με χαστούκισες;

Μαρίνα: Ζητώ συγγνώμη. Πάσχω από ένα πολύ σπάνιο σύνδρομο.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Τι σύνδρομο;

Μαρίνα: Το σύνδρομο του Ανοίκειου χεριού.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Του ποίου;

Μαρίνα: Του Ανοίκειου χεριού. Να, υπάρχουν στιγμές που το χέρι μου κάνει πράγματα από μόνο του δίχως να παίρνει εντολή από τον δικό μου εγκέφαλο. Είναι σαν να μην το ελέγχω εγώ αλλά να το ελέγχει κάποιος άλλος αντί για εμένα.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Σοβαρά;

Μαρίνα: Ναι. Χθες το βράδυ, το χέρι μου, με βίασε 6 φορές.

Άγνωστη με τον Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Μάλιστα.

Μαρίνα: Δυσάρεστη κατάσταση. Αλήθεια εσείς γιατί είστε εδώ;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Εγώ ψάχνω να βρω κάποια Λουκία που μένει σε αυτό το κτίριο και αναρωτιόμουν αν μένει εδώ.

Μαρίνα: Α, ώστε έτσι.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Ναι. Λοιπόν;

Μαρίνα: Τι λοιπόν;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Υπάρχει κάποια Λουκία σε αυτό το σπίτι;

Μαρίνα: Και πού να ξέρω εγώ;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Μα καλά εδώ δε μένετε;

Μαρίνα: Όχι βέβαια.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Ε τότε τι κάνετε εσείς εδώ;

Μαρίνα: Είμαι η νταντά. Υπάρχει ένα 8χρονο αγοράκι στο μέσα δωμάτιο. Το όνομα του είναι Ίωνας και όχι Λουκία.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Α μάλιστα.

Μαρίνα: Πάντως τώρα που το σκέφτομαι, χωρίς όμως να είμαι σίγουρη, νομίζω πως στον πάνω όροφο ζει μια γυναίκα που την λένε Λουκία.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Είναι σίγουρο;

Μαρίνα: Ναι.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Ωραία, ευχαριστώ.

Μαρίνα: Μισό λεπτό.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Τι είναι;

Μαρίνα: Τι την θες εσύ τη Λουκία που μένει από πάνω;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Ο σκύλος της σκότωσε τον σκύλο μου.

Μαρίνα: Εμένα ζωντανός μου φαίνεται ο σκύλος σου.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Αυτός ο σκύλος δεν είναι δικός μου. Είναι δικός της. Είχε ένα χαρτάκι μέσα στο λουρί του που έγραφε ότι ανήκει σε κάποια Λουκία που κατοικεί στην οδό Λεβοθυροξίνης 62, δηλαδή εδώ. Δεν γράφει όμως σε ποίο από όλα τα διαμερίσματα της πολυκατοικίας μένει.

Μαρίνα: Α κατάλαβα. Ο σκύλος της Λουκίας σκότωσε τον σκύλο σου και εσύ ήρθες εδώ για να σκοτώσεις τον δικό της σκύλο.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Όχι βέβαια.

Μαρίνα: Δηλαδή θες να μου πεις ότι δε θες καθόλου να σκοτώσεις το σκύλο της; Ούτε λιγάκι;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Όχι.

Μαρίνα: Τότε θα θες να σκοτώσεις τη Λουκία.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Όχι βέβαια. Κανέναν δεν ήρθα να σκοτώσω. Γιατί να το κάνω άλλωστε;

Μαρίνα: Καλά. Πάντως μοιάζεις με άνθρωπο που θέλει να σκοτώσει κάποιον ή κάτι.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Και εσύ δεν πας πίσω.

Μαρίνα: Το μόνο που ξέρω να σκοτώνω εγώ είναι όνειρα.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Με ποιόν τρόπο;

Μαρίνα: Γιατί; Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να σκοτώσεις ένα όνειρο;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Συνήθως δυο. Ή το υλοποιείς οπότε πεθαίνει για να έρθει ένα νέο στη θέση του, ή το ξεχνάς, για πάντα.

Μαρίνα: Καλά. Δε θυμάμαι τι έχω κάνει από τα δυο. Να σου πω, μήπως κάτι σου θυμίζω;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Δε θα το έλεγα.

Μαρίνα: Αποκλείεται. Αφού κάπου με έχεις ξαναδεί. Για δεξ καλύτερα!

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Κάτι μου θυμίζεις τώρα που το λες. Γιατί όμως;

Μαρίνα: Ξέρω γιατί!

(Η Μαρίνα γυρίζει την οθόνη του φορητού υπολογιστή και δείχνει στην Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο το τηλεοπτικό πρόγραμμα που παρακολουθεί. Μέσα στην οθόνη φαίνεται και η Μαρίνα ως συμμετέχουσα στο τηλεοπτικό πρόγραμμα να κλαίει.)

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Γιατί κλαίς;

Μαρίνα: Δε θυμάμαι. Πάει καιρός που γυρίσαμε αυτό το επεισόδιο.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Μα αφού πάνω αριστερά γράφει ότι η μετάδοση του προγράμματος είναι ζωντανή.

Μαρίνα: Αποκλείεται. Για δεξ καλύτερα.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Εσύ να δεις καλύτερα.

Μαρίνα: Μα αν η μετάδοση είναι ζωντανή και εγώ φαίνομαι να κλαίω εκεί στο πλατό της εκπομπής, τότε πώς είμαι εδώ τώρα;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Μήπως γράφει ότι είναι ζωντανή η μετάδοση ενώ δεν είναι;

Μαρίνα: Ανοησίες! Γιατί να λέει ότι είναι ζωντανή μετάδοση ενώ δεν είναι;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Για να μπορείς εσύ και όσοι άλλοι είναι σε αυτό το reality show να αποφύγετε άτομα που αντιπαθείτε με τη δικαιολογία ότι τάχα μου έχετε γύρισμα.

Μαρίνα: Ο τρόπος που σκέφτεστε μου προκαλεί ορμονικά προβλήματα και υπαρξιακή σύγχυση. Ο,τι και είναι αυτό που συμβαίνει θα το μάθουμε αμέσως.

(Η Μαρίνα καλεί κάποι με το κινητό της.)

Μαρίνα: Ναι; Κανάλι Ψ εκεί; Απόψε θα ψοφήσετε όλοι. Ξέρετε γιατί; Γιατί υπάρχει βόμβα στο πλατό της εκπομπής που μεταδίδεται τώρα ζωντανά. Έχετε μόνο 10 λεπτά. Ναι. Πολύ σωστά. Εγώ προειδοποίησα. Καλή τύχη σε ο,τι κάνετε.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Λίγο ακραίο αυτό που έκανες. Δε βρίσκεις;

Μαρίνα: Όχι δε βρίσκω.

Φωνή 2 στο τηλεοπτικό πρόγραμμα: Είμαι στη δυσάρεστη θέση να σας ενημερώσω ότι πρέπει να διακόψουμε τη ροή της εκπομπής μας γιατί μόλις είχαμε τηλεφώνημα για βόμβα.

(Η οθόνη του φορητού υπολογιστή μαυρίζει και η ζωντανή μετάδοση διακόπτεται.)

Μαρίνα: Ε;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Πάντως είναι φανερό από όσα ειπώθηκαν ότι η ζωή σου είναι συναρπαστικότερη από τη δική μου.

Μαρίνα: Δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει. Θέλω να πάω σπίτι μου.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Ψυχραιμία. Πολλά παράξενα συμβαίνουν σε αυτό το κτίριο.

Μαρίνα: Θα πάω στο σπίτι μου.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Και τι θα κερδίσεις;

Μαρίνα: Δεν ξέρω. Όμως μέσα στο σπίτι μου είμαι η Μαρίνα. Έξω από αυτό δεν είμαι τίποτα.

(Δόνηση κινητού. Είναι της Μαρίνας.)

Μαρίνα: Ναι;

Φωνή στο τηλέφωνο: Ναι;

(Η Μαρίνα κλείνει το κινητό.)

Μαρίνα: Ξέχνα το. Δεν μπορώ να πάω σπίτι μου.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Γιατί;

Μαρίνα: Γιατί είμαι ήδη εκεί.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Πώς γίνεται αυτό;

Μαρίνα: Μόλις με κάλεσα από το σταθερό του σπιτιού μου στο κινητό μου και μου μίλησα.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Ψυχραιμία.

Μαρίνα: Εσύ φταις.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Εγώ;

Μαρίνα: Ναι εσύ. Κάθε φορά που έρχεσαι εδώ, συμβαίνουν περίεργα πράγματα. Μου φέρνεις γκαντεμιά.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Μα εγώ δεν έχω ξανάρθει εδώ.

Μαρίνα: Έχεις ξανάρθει. Προχθές σε βρήκα μέσα στο ψυγείο και χθες βγήκες μέσα από την τηλεόραση.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Ασυναρτησίες.

(Ακούγεται μια αντρική φωνή να φωνάζει «Μαρίνα»)

Μαρίνα: Πρέπει να φύγεις από εδώ. Φύγε πριν σε πιάσουν.

(Η Μαρίνα ανοίγει ένα κουτί που βρίσκεται στο πάτωμα. Μπαίνει εκεί και κλείνει το κουτί. Στο σαλόνι εμφανίζεται ένας ηλικιωμένος άντρας με ναυτικά ρούχα. Βλέπει την Άγνωστη και μένει σιωπηλός. Ανεβαίνει και κάθεται πάνω στο τραπέζι αντικρίζοντας το κοινό και χαμογελώντας για σχεδόν ένα λεπτό. Η Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο ετοιμάζεται να φύγει. Ο ηλικιωμένος άντρας ξεκινά να νιαουρίζει. Κατεβαίνει από το τραπέζι και πλησιάζει τον σκύλο που έχει μαζί της η Άγνωστη νιαουρίζοντας του. Σκύβει κοντά στο κεφάλι του σκύλου και νιαουρίζει. Σταματάει απότομα. Σηκώνεται και στέκεται απέναντι από την Άγνωστη.)

Ίωνας: Εμένα με αποκαλούν Ίωνα. Εσάς;

(Η Άγνωστη δεν απαντά)

Ίωνας: Το όνομα μου είναι Ίωνας και στο παρελθόν είχα ονειρευτεί δυο φορές την κόλαση. Την πρώτη φορά ήμουν 23 ετών. Είχα ονειρευτεί πως με είχαν αναγκάσει να κόβω αιώνια φέτα και γραβιέρα σε ένα πολυκατάστημα. Τα τυριά αυτά βρωμούσαν και μου έφερναν τάση για εμετό. Θυμάμαι επίσης πως άκουγα και μύγες. Την επόμενη φορά που ονειρεύτηκα την κόλαση ήμουν 57 ετών. Στο όνειρο μου είχα πεθάνει και βρισκόμουν μέσα σε ένα δωμάτιο χωρίς πόρτα. Μέσα σε αυτό το δωμάτιο υπήρχαν πολλά τηλέφωνα τα οποία χτυπούσαν συνεχώς. Υπήρχαν παράθυρα αλλά δεν προλάβαινα να δω τι βρισκόταν έξω από αυτά γιατί έπρεπε να απαντάω στο τηλέφωνο. Οι τοίχοι είχαν χρώμα λιλά. Εσείς όμως ποια είστε τελικά; Που είναι η νταντά μου;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Στο σπίτι της, στο κανάλι Ψ και κάπου εδώ τριγύρω.

Ίωνας: Παντού εκτός από εκεί που θα έπρεπε να βρίσκεται δηλαδή! Χαμένη ψυχή αυτό το κορίτσι. Ήμουν και εγώ ταξιδιώτης κάποτε. Ποτέ όμως στο λάθος μέρος τη λάθος στιγμή. Ακόμη και όταν έκανα αστρική προβολή πήγαινα πάντα εκεί που πρέπει. Δηλαδή στα κρεβάτια των μακρινών ερωμένων μου. Στην Ελλάδα επέστρεψα για να πεθάνω και καλά έκανα. Αν και το μετάνιωσα.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Υπήρξατε ναύτης;

Ίωνας: Υπήρξα αστροναύτης.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Η Μαρίνα είπε πως είστε 8 ετών.

Ίωνας: Και 80.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Τι 80;

Ίωνας: Χρόνια. Στην ηλικία είμαι 8 και 80 χρόνια.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Η Μαρίνα είναι η κυρία που σας προσέχει;

Ίωνας: Ναι, είναι η νταντά μου.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Μου είπε πως έχω ξανάρθει εδώ.

Ίωνας: Αλήθεια; Πότε;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Αυτό είναι το πρόβλημα. Δεν θυμάμαι.

Ίωνας: Μα τότε είναι πασιφανές το τι συνέβη εδώ.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Τι συνέβη;

Ίωνας: Από ο,τι φαίνεται, η νταντά μου σας αντιπάθησε και για να απαλλαγεί από την παρουσία σας οριστικά και αμετάκλητα σκέφτηκε να σας πει ότι έρχεστε εδώ συχνά χωρίς όμως να το θυμάστε ώστε να τρομάξετε, να βιώσετε υπαρξιακή σύγχυση και να μην ξανάρθετε ποτέ εδώ.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Πιστεύετε πως θα το έκανε αυτό;

Ίωνας: Πιστεύω στα πάντα πλέον.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Μα γιατί να μου πει κάτι τέτοιο;

Ίωνας: Θα είμαι ειλικρινής απέναντι σας. Θεωρώ ότι σας φοβήθηκε. Ξέρετε γιατί; Νομίζω πως κάτι δεν πάει καλά με την αύρα σας. Είναι σαν να μην ανήκετε εδώ. Επίσης φοράτε παλτό ενώ βρισκόμαστε στην

καρδιά του καλοκαιριού. Φοβάστε να πείτε το όνομα σας και ακόμη δεν μου έχετε εξηγήσει γιατί βρίσκεστε εδώ. Αλήθεια, γιατί είστε εδώ;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Αυτός εδώ ο σκύλος δραπέτευσε από το σπίτι του και σκότωσε τον δικό μου σκύλο. Ξέρω ότι το όνομα της αφεντικίνας του είναι Λουκία και πως μένει σε αυτό εδώ το κτίριο. Δεν ξέρω όμως σε ποιο από όλα τα διαμερίσματα.

Ίωνας: Αυτό είναι αλλόκοτο. Ξεκινήσατε να ψάχνετε από κάτω προς τα πάνω ή από πάνω προς τα κάτω;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Από κάτω προς τα πάνω. Πώς θα μπορούσα να κάνω το αντίστροφο άλλωστε;

Ίωνας: Γιατί; Εγώ μπορώ να το κάνω.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Μπράβο.

Ίωνας: Πήγατε και στο σπίτι που μένει το βαρετό ζευγάρι του κάτω ορόφου;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Ναι.

Ίωνας: Οικογενειάρχες. Βαρετοί άνθρωποι. Το ξέρετε ότι το ένα από τα δυο παιδιά τους πνίγηκε τρώγοντας ένα μήλο και πέθανε;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Όχι.

Ίωνας: Το τυχερό!

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Τυχερό γιατί;

Ίωνας: Μα γιατί γλίτωσε για πάντα από αυτούς. Είναι τόσο ανιαροί άνθρωποι που είμαι σίγουρος πως το καημένο κορίτσι θα οδηγούνταν στην αυτοκτονία.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Α, ναι;

Ίωνας: Ναι. Έχουν όμως και άλλο ένα κορίτσι μικρότερο. Είναι οπτικά παρόμοιο με το πώς ήταν η μητέρα του στην ηλικία του. Αυτό το γνωρίζω γιατί είμαι ο πατέρας της μητέρας του, δηλαδή ο παππούς του. Αλλά δεν έχει σημασία.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Γιατί; Δεν μιλάτε πια;

Ίωνας: Όχι. Ούτε μετά από αυτό που συνέβη σε αυτό το κτίριο.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Τι συνέβη;

Ίωνας: Έχει συμβεί κάτι πολύ σοβαρό για το οποίο δεν είμαι σε θέση να σας μιλήσω. Από ο,τι φαίνεται αυτό που έγινε δεν είναι αρκετά σοβαρό για να με συγχωρήσει η κόρη μου.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Αγαπάτε την κόρη σας;

Ίωνας: Ναι αλλά τι σας νοιάζει εσάς;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Δεν πιστεύετε ότι θα έπρεπε να το ξέρει αυτό;

Ίωνας: Ποτέ δε δείχνω την αγάπη μου εγώ. Σκέφτομαι πάντα πως ο,τι αγαπώ δε με αγαπά όσο το αγαπώ εγώ. Όταν αυτό που αγαπώ μάθει πως αγαπιέται από εμένα, τότε θα αγαπήσει τον εαυτό του περισσότερο και για όλους τους λάθος λόγους. Δεν θέλω κανείς να έχει τέτοιου είδους εξουσία πάνω μου.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Είστε σίγουρος ότι η κόρη σας είναι η βαρετή της οικογένειας;

Ίωνας: Ναι, γιατί; Ποίος άλλος θα μπορούσε να ήταν;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Εσείς.

(Παύση)

Ίωνας: Δεσποινίς, σας αρέσουν τα νύχια μου;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Ναι. Αλλά σίγουρα μπορώ να ζήσω και χωρίς αυτά. Πολύ κοντά τα κόβετε όμως.

Ίωνας: Ξέρετε γιατί το κάνω αυτό; Γιατί όταν μεγαλώνουν τα νύχια μου, γεμίζουν μικρόβια, βρωμιές και μετά σπάνε. Το ίδιο λοιπόν πιστεύω και για τις ανθρώπινες σχέσεις. Όσο πιο μικρές, τόσο πιο καθαρές. Άλλωστε είναι πολύ αργά πια. Είναι αργά για να μου ασκήσει κάποιος τέτοια εξουσία. Επίσης εσείς και αυτός ο χοντρός σκύλος με καταπιέζετε με την παρουσία σας. Φύγετε.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Τελικά στην αγάπη εξουσιάζει αυτός που αγαπιέται ή αυτός που αγαπά;

Ίωνας: Δεν απαντώ σε ερωτικές ερωτήσεις. Φύγετε από εδώ . Και κάντε το διαμέρισμά μου να σκοτεινιάσει. Δεν μου αρέσει το φως!

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Από πού φεύγει το φως;

Ίωνας: Από εκεί που έρχεται το σκοτάδι. Από τα ανοιχτά τζάμια! Χρειάζομαι τη συσκότιση. Δε θέλω άλλα φώτα.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Μα η συσκότιση έρχεται μόνο με κλειστά τζάμια.

Ίωνας: Και που το ξέρετε εσείς αυτό;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Το λέει σε ένα χαρτί που είναι κολλημένο στον τοίχο.

Ίωνας: Ε κλείστε τα τότε! Κλείστε τα και φύγετε από εδώ. Δρόμο.

(Η Άγνωστη πάει να κλείσει τα τζάμια αλλά τα φώτα κλείνουν έτσι και αλλιώς.)

ΠΕΜΠΤΟΣ ΟΡΟΦΟΣ

(Μια γυναίκα κοιμάται πάνω σε ένα τραπέζι. Το όνομά της είναι Αντιγόνη. Ξεκινά να φωνάζει χωρίς όμως να ανοίγει τα μάτια της.)

Αντιγόνη: Βοήθεια! Βοήθεια!

(Ένας άντρας που φοράει μια μπλούζα που γράφει «ΔΗΜΗΤΡΗΣ» τρέχει προς το μέρος της. Το όνομά του είναι Αντώνης.)

Αντώνης: Αντιγόνη, ξύπνα!

Αντιγόνη: Τι έγινε; Αντώνη εσύ είσαι;

Αντώνης: Πάλι την κηδεία σου ονειρεύτηκες;

Αντιγόνη: Χειρότερα.

Αντώνης: Δηλαδή;

Αντιγόνη: Είδα το ίδιο όνειρο που είχα δει το βράδυ πριν το κακό.

Αντώνης: Τι όνειρο ήταν αυτό;

Αντιγόνη: Υποτίθεται πως ήμουν τραγουδίστρια ενός μέταλ συγκροτήματος. Βρισκόμουν στη σκηνή κατά τη διάρκεια μιας συναυλίας. Την ώρα του σόλο κιθάρας έκανα headbanging με μανία. Ένιωθα όμορφα ώσπου το κεφάλι μου ξεκόλλησε από το σώμα μου και πετάχτηκε με φόρα στο κοινό. Κάποιου τα χέρια το έπιασαν. Ήταν ένας άνθρωπος με βρωμερή ανάσα. Φίλησε τα χείλη μου. Ήταν απαίσιο όμως δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να αντισταθώ. Ο λαιμός μου είχε μείνει στη σκηνή μαζί με το υπόλοιπο σώμα μου. Τότε τον δάγκωσα και αυτός πέταξε το κεφάλι μου σε άλλα χέρια. Ο επόμενος άνθρωπος πέταξε το κεφάλι μου σε άλλα χέρια και ο επόμενος του επόμενου σε άλλα χέρια. Όλα αυτά τα χέρια έπαιζαν με το κεφάλι μου σαν αυτό να ήταν μπάλα του βόλεϊ ή ακόμη χειρότερα, του μπάσκετ. Κάποιοι από αυτούς τσακώνονταν μεταξύ τους για το ποιο χέρι θα με πάρει και με τραβούσαν από τα μαλλιά. Εγώ ούρλιαζα όμως κανείς δεν με άκουγε. Στη σκηνή άκουγα ότι το σόου συνεχιζόταν χωρίς εμένα.

Αντώνης: Επικό (γελώντας)

Αντιγόνη: Δεν ήταν αστείο.

Αντώνης: Είναι πολύ αστείο. Ξέρεις τι δεν είναι αστείο; Το να πεθάνεις και να σε θάψουν και να σε θρηνήσουν ως κάποιον Δημήτρη ενώ στην πραγματικότητα ονομάζεσαι Αντώνης.

Αντιγόνη: Το όνομα Αντιγόνη το σιχαίνομαι. Ο κόσμος όταν ακούει πως σε λένε Αντιγόνη αυτόματα νομίζει ότι είσαι προορισμένη να κάνεις κάτι σπουδαίο. Είναι παγίδα.

Αντώνης: Το να πεθάνεις στην ηλικία σου, είναι ίσως σπουδαίο.

Αντιγόνη: Αν ο θάνατος ήταν σπουδαίος, θα ήταν για τους λίγους και όχι για όλους.

Αντώνης: Τουλάχιστον εσύ θάφτηκες σαν Αντιγόνη, και θρηνήθηκες σαν Αντιγόνη από τους ανθρώπους σου. Δε σε μπερδέψανε με άλλη.

Αντιγόνη: Αλήθεια, εσύ είχες δει κάποιο παράξενο όνειρο το βράδυ πριν πεθάνεις;

Αντώνης: Ναι, είχα δει ένα σκύλο με φτερά. Αλλά δεν το θεώρησα σπουδαίο.

Αντιγόνη: Δεν έπρεπε να είμαι εδώ.

Αντώνης: Δεν έχει σημασία πια.

Αντιγόνη: Αυτή μας κάλεσε. Εγώ είχα άλλα σχέδια για εκείνη τη μέρα.

Αντώνης: Ναι αλλά τα ακύρωσες. Για να έρθεις να γιορτάσεις το κατόρθωμα της Λουκίας. Όπως και εγώ.

Αντιγόνη: Τι κατάφερε η Λουκία;

Αντώνης: Δεν έχω ιδέα. Δεν προλάβαμε να μάθουμε.

Αντιγόνη: Παρ' όλα αυτά τσακιστήκαμε να έρθουμε σπίτι της για να γιορτάσουμε το κατόρθωμα της.

Αντώνης: Αν μας έλεγε πριν έρθουμε τι ήταν αυτό που είχε καταφέρει, εγώ δε θα ερχόμουν.

Αντιγόνη: Ούτε και εγώ. Αλλά ήρθαμε να μάθουμε. Και κοίτα τι μας συνέβη. Δεν ήταν τρομερή ανοησία από μέρος μας;

Αντώνης: Έχω κάνει και χειρότερα.

Αντιγόνη: Όπως;

Αντώνης: Όταν ήμουν μικρός έτρωγα μυρμήγκια.

Αντιγόνη: Τώρα όμως αυτά τρώνε εσένα.

Αντώνης: Ναι. Μέσα στον τάφο ενός Δημήτρη.

Αντιγόνη: Και όλα αυτά εξαιτίας της Λουκίας!

Αντώνης: Μα πώς θα μπορούσε να φανταστεί τι θα γινόταν;

Αντιγόνη: Εξαιτίας της όμως βρεθήκαμε στον λάθος τόπο, τη λάθος στιγμή. Είναι άδικο. Θα έπρεπε να είχε πεθάνει και αυτή.

Αντώνης: Αν είχε πεθάνει θα μας είχε πει τελικά τι ήταν αυτό που κατάφερε και γιατί έπρεπε να το γιορτάσουμε.

Αντιγόνη: Πάω τουαλέτα.

Αντώνης: Γιατί;

Αντιγόνη: Για τον ίδιο λόγο που κοιμήθηκα.

Αντώνης: Δεν καταλαβαίνω τίποτα.

Αντιγόνη: Δεν έχει σημασία.

(Η Αντιγόνη φεύγει από το σαλόνι. Τότε το κουδούνι χτυπά. Ο Αντώνης ανοίγει την πόρτα και βλέπει την Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο.)

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Γεια.

Αντώνης: Γεια.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Μένει σε αυτό το σπίτι κάποια Λουκία;

Αντώνης: Ναι και όχι.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Δεν καταλαβαίνω.

Αντώνης: Αυτό το σπίτι, είναι το σπίτι της Λουκίας. Αλλά η Λουκία λείπει.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Και εσείς ποίος είστε;

Αντώνης: Εγώ είμαι ένας φίλος της. Και την περιμένω να γυρίσει.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Μαζί θα την περιμένουμε. Εγώ, εσείς και ο σκύλος της.

Αντώνης: Μπορεί να αργήσει.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Μπορώ να περιμένω.

Αντώνης: Πόση ώρα;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Όση ώρα χρειαστεί.

(Παύση)

Αντώνης: Εσείς το ξέρατε ότι η Κομισιόν πρότεινε να καταργηθεί η χειμερινή ώρα;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Ε και;

Αντώνης: Μα γιατί να καταργηθεί η χειμερινή ώρα και όχι η θερινή;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Δεν ξέρω. Να καταργηθεί.

Αντώνης: Η θερινή ή η χειμερινή;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Μα η κατάργηση της χειμερινής ώρας αυτόματα καταργεί και τη θερινή.

Αντώνης: Όχι αν είσαι όπως εγώ.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Τι λέτε; Ειλικρινά αυτά που λέτε δε βγάζουν κανένα νόημα. Και για να είμαι ειλικρινής δεν με ενδιαφέρει η ώρα. Ούτε η χειμερινή ούτε η θερινή. Ας καταργηθεί εντελώς. Να μην υπάρχει ώρα.

Αντώνης: Σας αρέσουν οι σκύλοι;

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Ναι, εσάς;

Αντώνης: Εγώ στο δικό μου σπίτι είχα έναν γάτο. Πάντως ο σκύλος σας είναι πολύ όμορφος.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Δεν είναι δικός μου. Είναι της Λουκίας. Έχετε δίκιο. Είναι όμορφος και απαλός. Σαν χνούδι. Όμως σκότωσε το δικό μου σκύλο. Φοβάμαι να τον αγγίξω.

Αντώνης: Φαίνεται να σας συμπαθεί.

Άγνωστη με το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο: Εγώ νομίζω ότι απλά είναι χαρούμενος που επιτέλους γύρισε σπίτι του.

(Η Άγνωστη αγγίζει το κεφάλι του Μεγάλου Άσπρου Σκύλου. Από πίσω της εμφανίζεται ξαφνικά η Αντιγόνη έτοιμη να προσγειώσει ένα βραβείο πάνω στο κεφάλι της.)

Αντιγόνη: ΨΟΦΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ! ΨΟΦΑ! ΨΟΦΑ! ΨΟΦΑ!
ΨΟΦΑ!

(Η Αντιγόνη χτυπά την Άγνωστη στο κεφάλι με το βραβείο αρκετές φορές.)

Αντώνης: Αντιγόνη σταμάτα! Πάς καλά; Αυτή δεν είναι η Λουκία!

Αντιγόνη: Μα αφού έχει το σκύλο της Λουκίας, και είναι μέσα στο σπίτι της!

Αντώνης: Ναι αλλά είναι άλλη. Δες!

(Ο Αντώνης δείχνει στην Αντιγόνη το πρόσωπο της Άγνωστης η οποία είναι ολοφάνερα, νεκρή.)

Αντιγόνη: Ουπς.

ΥΠΟΓΕΙΟ ΣΕ ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΚΤΙΡΙΟ

(Ένα σώμα σκεπασμένο με ένα σεντόνι, πάνω σε χειρουργικό τραπέζι. Στο χώρο μπαίνει ένας γιατρός με κρυμμένο πρόσωπο και μια γυναίκα.)

Γιατρός με κρυμμένο πρόσωπο: Είστε έτοιμη;

Γυναίκα: Πώς είναι δυνατόν ένα κτίριο να καταρρεύσει, δίχως να γίνει σεισμός;

Γιατρός με κρυμμένο πρόσωπο: Η κόρη σας πάλεψε πολύ. Λυπάμαι.

(Ο Γιατρός με το κρυμμένο πρόσωπο αφαιρεί το σεντόνι και φανερώνεται το πρόσωπο της νεκρής. Είναι η Άγνωστη αυτή τη φορά μόνη της, χωρίς το Μεγάλο Άσπρο Σκύλο.)

Γυναίκα: Μα αυτή δεν είναι η κόρη μου.

ΤΡΙΤΟΣ ΟΡΟΦΟΣ, ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΚΤΙΡΙΟ

(Δωμάτιο νοσοκομείου. Μια γυναίκα σε ένα κρεβάτι. Ακούγονται ήχοι από μηχανήματα υποστήριξης και κόρνες αυτοκινήτων από το

ανοιχτό παράθυρο. Ένα πουλί μπαίνει από το παράθυρο και μια νοσοκόμα το διώχνει και κλείνει το παράθυρο νευρικά.)

Νοσοκόμα: Η μητέρα σου έρχεται να σε δει Λουκία. Είσαι πολύ τυχερή. Μια ακόμη τραυματία από την πολυκατοικία σου νοσηλευόταν μέχρι χθες βράδυ εδώ αλλά δεν τα κατάφερε. Δυστυχώς ήταν αγνώστων στοιχείων. Κανένας δεν την αναζήτησε όλο αυτό το διάστημα. Να, ήρθε η μητέρα σου. Είσαι τυχερή που θα έχεις έναν άνθρωπο δίπλα σου.

Μητέρα της Λουκίας: Λουκία! Λουκία; Με θυμάσαι; Μα τι ρωτάω. Ξεχνιέται η μανούλα; Αλήθεια, πώς είναι να είσαι σε κώμα για έξι μήνες; Άκουγες καθόλου τι λέγαμε όλο αυτό το διάστημα; Μήπως είδες ένα φως; Οι δυο φίλοι σου πέθαναν. Το ξέρω γιατί πήγα στις κηδείες τους.

Λουκία: Που είναι η Άλμα;

Μητέρα της Λουκίας: Τι;

Λουκία: Που είναι η Άλμα;

Μητέρα της Λουκίας: Τι είναι το Άλμα;

Λουκία: Η Άλμα είναι ο σκύλος μου.

Μητέρα της Λουκίας: Α, ναι. Η Άλμα.

(Η μητέρα της Λουκίας βγάζει από την τσάντα της ένα μικρό γκρι κουτάβι.)

Μητέρα της Λουκίας: Ορίστε, η Άλμα.

Λουκία: Αυτός δεν είναι ο σκύλος μου.

Μητέρα της Λουκίας: Μα και βέβαια είναι. Κοίτα! Μήπως έχεις αμνησία;

Λουκία: Αυτός δεν είναι ο σκύλος μου.

Μητέρα της Λουκίας: Λες χαζομάρες. Κοίτα!

(Η μητέρα της Λουκίας αφήνει το κουτάβι στο πάτωμα και του πετά ένα μπαλάκι.)

Μητέρα της Λουκίας: Άλμα! Άλμα! Πιάσε το μπαλάκι!
Άλμαααααααα!

Λουκία: Αυτός δεν είναι ο σκύλος μου!

Μητέρα της Λουκίας: Και βέβαια είναι.

Λουκία: Δεν είναι.

Μητέρα της Λουκίας: Ε και λοιπόν; Και αυτός σκύλος είναι. Ονόμασε τον Άλμα.

Λουκία: Δεν είναι ο δικός μου. Δεν το θέλω!

Μητέρα της Λουκίας: Δικός σου είναι.

Λουκία: Δεν είναι!!!

(Εξώ από το δωμάτιο ένας τουρίστας κοιτάζει με απορία την ένταση ανάμεσα στις δυο γυναίκες και προσπαθεί να καταλάβει τι συμβαίνει ρωτώντας έναν νοσοκόμο.)

Τουρίστας: Hey, what's going on?

Νοσοκόμος: I don't speak English.

(Ένας περαστικός που έχει ακούσει το διάλογο επεμβαίνει για να βοηθήσει.)

Περαστικός: I do. Πες μου να του τα μεταφράζω.

Νοσοκόμος: Η γυναίκα που φωνάζει ήταν σε αναστρέψιμο κόμα εδώ και έξι μήνες.

Περαστικός: She is a prostitute.

Νοσοκόμος: Έμενε σε μια πολυκατοικία που ένα απόγευμα απλά κατέρρευσε.

Περαστικός: She is also a Satanist.

Νοσοκόμος: Χωρίς να γίνει κάποιος σεισμός. Το κτίριο απλά γκρεμίστηκε. Από μόνο του.

Περαστικός: She eats puppies.

Νοσοκόμος: Όλοι όσοι ήταν μέσα στο κτίριο πέθαναν. Εκτός από αυτήν.

Περαστικός: But one of the puppies she ate, apparently poisoned her.

Νοσοκόμος: Έξι ολόκληρους μήνες ήταν σε κώμα και σήμερα το πρωί συνήλθε. Κανένας μας δεν το περίμενε.

Περαστικός: And this is why she doesn't like the puppy.

Τουρίστας: Oh what a story.

Νοσοκόμος: Αυτός όμως τι θέλει εδώ;

Περαστικός: Why are you here?

Τουρίστας: Snakebite.

Περαστικός: Τουαλέτα ψάχνει.

Νοσοκόμος: Over here, follow me.

[ΤΕΛΟΣ]